

SLOVENSKI ŠTAJERC

Iz naroda za narod!

«Slovenski Štajerc» izhaja vsak drugi četrtek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Naročnina za celo leto 2 K. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati naprej. — Cena oznanil je za eno stran 32 K, za $\frac{1}{2}$ strani 16 K, $\frac{1}{4}$ strani 8 K, $\frac{1}{8}$ strani 4 K, $\frac{1}{16}$ strani 2 K, $\frac{1}{32}$ strani 1 K. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inzerate) uredništvo in upravištvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravištvo je v Kranju (Kranjsko). — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje poslati do ponedeljka pred izdajo dotične številke.

Št. 1.

V Kranju, dne 8. januarja 1905.

II. letnik.

Iz naroda za narod!

„Iz naroda za narod“ je geslo „Slovenskega Štajerca“. Da je to pravo naše geslo, svedoči še vsaka dosedaj izišla številka. Iz vsake je razvidno, da pišejo za list možje, ki so zvesti sinovi Slovenije, in da je bilo še vse, kar se je priobčilo v „Slovenskem Štajercu“, namenjeno za slovenski narod. Če dela kdo za blagor svojega naroda, dela prav gotovo samo tisti, ki je ostal vedno zvest svoji narodnosti. Ali naj slovenski kmet pričakuje rešitve od ljudi, ki se sramujejo, da jih je rodila slovenska mati? Ali bodo našemu kmetu pomagali brezznačajueži, kakor so slovenski odpadniki? Ali so mogoče Nemci tisti ljudje, ki nas bodo rešili vseh težav in nadlog? Da, odpadniki in Nemci trdijo, da so oni edini prijatelji slovenskega kmeta, oni edini, ki hočejo našemu kmetu pomagati. Slovenski možje pa, ki so vedno zvesti ostali slovenskemu narodu, ki so se vedno potegovali za korist slovenskega ljudstva, ti možje so „prvaške pijavke“! Tako trobijo nemčurji, tako trobijo prusofilski Nemci! In med nami se dobi ljudi, ki vse verujejo, kar jim zatrjuje kak Judež Iškarijot, med nami se dobi ljudi, ki verujejo vse, kar jim kvasijo naši največji sovražniki, Nemci! Žalostno! Kdaj bode naše ljudstvo tako probujeno, da bode uvidelo, da ima v Nemcih največje sovražnike? Vsak dan nam prinaša novih dokazov, da so Nemci smrtni sovražniki Slovanov torej tudi slovenskega ljudstva in vendar se še dobe med nami ljudje, ki slepo verujejo vsakemu privandranemu Prusu!

Gotovo je vsakemu znano, da žive na Pruskem Poljaki, ki pa pridejo ravno toliko v poštev, ko Slovenci v Avstriji, da se jih torej popolnoma prezira. Nedavno je pruska vlada izdala zakon, s katerim se strogo prepoveduje poljskim učiteljem govoriti doma s svojo družino po poljsko. Ako se kakega učitelja ovadi, da govori s svojo ženo ali z otroci poljsko, tistega se takoj izbacne iz službe! Ali ni to najzavrženejše sredstvo, s katerim se hoče ponemčiti Poljake?! Kakor delajo Prusi s Poljaki, tako bi delali avstrijski Nemci z nami, ako bi mogli! Da pa Nemci ne pridejo do take moči, zato bodo skrbeli naši voditelji! Pa tudi naše priprosto ljudstvo se mora zavedati svojih narodnih pravic in zaklicati ošabnim Nemcem: tukaj sem jaz gospodar! V naših mestih, v naših trgih in v naših vaseh naj bode Slovenec gospodar, Nемец je samo gost, ki se mora ponižno vesti in pokoriti našim postavam! Povsod se mora Nemca izključiti, kajti kjerkoli se prizna Nemcu kaj moči, povsod zlorablja isto zoper Slovence! Nемец v naših deželah ni nič drugega, kakor nepovabljen gost, ki je prišel k nam s sladkim jezikom in praznimi žepi! To dejstvo pa Nemca boli, jako boli! On, Nемец, pa se mora pokoriti našim postavam! To je hudo! Zato je pa zbral vso svojo hudobnost, da bi se rešil iz tega položaja, da bi postal iz nepovabljenega gosta gospodar, mi pa njegovi hlapci! Začel se je prilizovati našim ljudem, začel je kupovati našo zemljo, hotel je biti povsod med prvimi, zraven je pa najnesramnejše zabavljajal čez naše voditelje, da bi jim iz-

Slovinci! Zahtevajte v vseh gostilnah „Slovenskega Štajerca“!

Takih gostiln, kjer „Slovenskega Štajerca“ ni na razpolago, se ogibajte!

podkopal pri slovenskem ljudstvu ugled in upliv, in da bi na ta način postal on sam voditelj našega ljudstva. In dobe se že nekateri med nami, ki bolj verujejo najslabejšemu nemškemu capinu, kakor pa poštenim slovenskim možem! So ljudje, ki imajo oči, pa ne vidijo, da nam Nemci bolj in bolj nategujejo vrv okrog vratu, polagoma sicer in previdno, tako da se našega nepokvarjenega kmeta res lahko preslepi. Vprašamo pa: Kje na svetu je kak narod, ki bi skrbel za popolnoma tuje ljudstvo tako, kakor za samega sebe? Ni ga na svetu, kajti človeška narava je taka, da kaj takega ne pripušča. In ako se kljub temu pripeti, da se usiljujejo tuji ljudje tujemu ljudstvu kot voditelji, kot dobrotniki, potem se jih pač lahko nažene z besedami: Idite in pomagajte svojemu ljudstvu, ki je ravno tako potrebno vaše pomoči, kakor mi! Ako pravite, da bodete pomagali nam, potem vam rečemo da ste hinavci, ki delate v svojo korist in v našo škodo! Da, hinavci so štajerski in koroški Nemci, ki trdijo, da bodo pomagali slovenskemu ljudstvu. Nemeč, ki hoče pomagati Slovincu, to bi bil največji čudež na svetu. Zato pa kličemo štajerskim in koroškim Slovincem: Varujte se priliznjenih in hinavskih Nemcev, ne zaupajte nobenemu, četudi vam prinese zlata! Ako vam more kdo pomagati, bodo to storili slovenski možje, nikdar pa ne Nemci. Le možje, ki so naše krvi, ki vedo za naše potrebe, nam bodo pomagali, drugi nihče! Vsakdo pa naj začne delati na to, da se prebudi slovenski narod iz stoletnega spanja, da se začne zavedati svojih političnih in gošpodarskih pravic, katere mu kratijo njegovi sodržavljeni Nemci. Vsak izmed nas naj dela za lepšo prihodnost slovenskega naroda, kajti le skupno delo bode imelo uspeh. Naši potomci pa bodo ponosni na naše delo ter bodo veselo priznavali, da vse, kar se je storilo, se je storilo iz naroda za narod.

S kakšnimi ljudmi se morajo boriti štajerski Slovinci.

Ni sredstva, katerega bi se naši renegati ne posluževali v borbi za uresničenje vsenemškega programa. Ničesar jim ni preostudno, samo da dosežejo svoj smoter. Poštenja ti možakarji sploh ne poznajo in tu tiči ravno največja nevarnost za propalost spodnještajerskega ljudstva. Ti nemški vsemogotci so obenem čuvaji postave in izvrševalni organi postav v raznih korporacijah. Kot taki pa kršijo zakone naravnost na lopovski način. Tako delajo povsod pri volitvah in drugih zadevah, katere

imajo v svojih pesteh. Jako znalično je goljufanje, oziroma veliki «švindler», katerega je insceniral pek Ornik, župan ptujski, pri zadnjih volitvah za okrajni zastop. Konkretni slučaj imamo, iz kalerega pa lahko sklepamo, kako lepo in moralno so delali ptujski nemškutarji s svojim županom na čelu, da so iztrgali zastop Slovincem. Slovincem tako naklonjena «južna železnica» pošlje po celem Spodnjem Štajerskem ob volitvah v okrajne zastope svoje pooblastilo renegatom. Tako je izročil Eger, ravnatelj južne železnice, in če se ne motimo, tudi častni občan ptujski, Orniku pooblastilo za volitve; Ornik se poda k nekemu gospodu (ime nam je znano) in zahteva od njega, da gre volit s tem pooblastilom. Ko je pogleda, zapazi neke popravke, ki so bili gotovo poznejšega datuma kot je pisano pooblastilo. Pošten Nemeč se je branil, češ, da neče z goljufivimi dokumenti pred volilno komisijo. Nato ga zavrne župan, rekoč, da mora iti in naj reče komisiji, če bi zapazila to lumparijo, da je škropnilo črnilo na list, radi česar se je radiralo in popravljalo. Dotični Nemeč se je sam čudil pozneje, da ga je komisija kar najhitreje spustila, ne da bi si ogledala pooblastilo, dočim je dokumente slovenskih volilcev preobračala na vse strani. Skoro gotovo je, da je župan Ornik v svoji drznosti zaukazal ali vsaj namignil komisiji, naj se ne briga za pooblastilo gospoda N. N. Za tem tiči še večji «švindler». Če je Eger poslal pravilno pooblastilo, kaj treba delati tako tajno in bojazno? Zakaj je bilo treba goljufivih popravkov na pooblastilu, saj je to Eger pač tudi sedaj zadel, ki ima že toliko prakse, v dostavljanju pooblastil na južnem Štajerskem? Mi slutimo celo, da se je na podlagi enega pooblastila dvakrat volilo, s pravim in ponarejenim. Vsekakor je značilno to ravnanje Ornikovo. Človek, ki se drzne tako kršiti zakone, je v stanu, storiti vsaki drugi zločin. To dejstvo nas spominja na nedavne pravde, v katerih se je moral prati radi falzifikacij in ponarejenih računov; zdi se nam, da Ornik dela take stvari že kar iz prakse; privadil se jim je že docela. Radovedni smo, kaj poreče k temu nemška ljudska stranka, ki ima v svojem klubu deželnega zbora tako same «reine, ehrenhafte Elemente». Klub bi moral takega «švindlerja» izključiti, sicer padejo sramotni čini posameznih članov na korporacijo samo. Slovenski poslanci naj ne zamude te prilike in naj pribijejo to poštenje Ornikovo javno v zbornici, da se bode vendar začelo cediti maslo Ornikovo, katerega že ima toliko na glavi. Sramujejo naj se vsaj slov. poslanci takega tovariša v zbornici, če že nimajo Nemci nobenega čuta za pošteno politično delovanje. S takimi propalicami se mora obračunati, tembolj, ker korumpirajo z javnim delovanjem ljudstvo.

Dravčan.

To priobčujemo po «Slov. Narodu», da naše priprosto ljudstvo še bolj spozna tiste «poštenjake», ki hočejo nam gospodovati!

Rusko-japonska vojna.

V Mandžuriji

je položaj še vedno neizpremenjen. Iz Tokija se poroča, da je 30.000 Rusov na potu iz Tielinga v Čengcu in Tahaotangšen. Ta kraja ležita 50 milj vzhodno od Muk-

dena. Rusi hočejo ojačiti svoje levo krilo, da bi moglo obiti japonske pozicije.

Najnovejše o voju.

Port Artur je padel! General Steselj je uvidel, da je zastoj vsaka nadaljna žrtev, zato se je udal. Iz Berolina se poroča, da se je predaja Port Arturja že izvršila. Generalu Steslju so se dovolili najbolj častni pogoji. Dano mu je na prosto, da gre, kamor hoče, ako dá častno besedo, da se v tej vojski ne bo več boril proti Japoncem.

Vsa poročila soglašajo v tem, da je generalu Steslju konec minulega tedna zmanjkalo municije za topove. Vsled tega so posadke portarturskih trdnjav mogle na uničujoče bombardiranje Japoncev odgovarjati samo s puškami. Nogi, ki je bil po svojih vohunih izvrstno poučen o položaju v Port Arturju, je od torca naprej noč in dan neprestano bombardiral trdnjavo, tako da je vse porušil. Vsled tega se Steselj ni mogel dalje braniti in se je vdal.

Rusi so se ponoči umaknili iz več portarturskih forov in zjutraj razstrelili v zrak večino v pristanišču usidranih vojnih ladij.

«Reuter» javlja od 3. januarja: Včeraj zjutraj so gorele ladje «Retvisan», «Pobeda» in «Palada». Ladjo «Sebastopol» so Rusi razstrelili.

Oficirji iz Port Arturja v Čifu pobeglih razdiralk torpedovk so povedali strahovite in nad vse pretresljive detaje o dogodkih zadnjih dni. Japonske krogle so razbile vse bolnice. Ranjenci so bežali iz bolnic in vzle silnemu mrazu begali po ulicah ali pa se plazili k fronti, da so jih Japonci ali ubili ali ujeli.

Dopisi.

Od sv. Marjete niže Ptuja. Hudo domačo rano imamo pri sv. Marjeti. Ni edinosti. Zopet smo čutili to ob priliki veselice bralnega društva na Štefanovo v solskih prostorih. Veselica sama je bila lepa, zadovoljni smo. Pevci in igralci so storili vse po najboljših svojih močeh in prireditelji so mnogo žrtvovali po svojih močeh. Hvala vsem!

Toda praktična ni bila veselica. Premalo vzgoje je bilo v nji. Narodna veselica ima drugi pomen, ne samo zabavali naše oči in naša ušesa na par ur. Tukaj se ima ljudstvo narodno izobraževati in duh se ima krepiti. Ljudje morajo iti v narodnem navdušenju iz prostorov, a tudi prosta zabava jim mora ponujati krepko slovensko navdušeno besedo.

Navdušujočega pa pri nas ni bilo mnogo. Ljudstvo naše, ki je primeroma zelo izobraženo in narodno, se je razšlo, a sadu velikega truda ni Ne obsojamo nikogar, samo zdi se nam, da je tisti čudni duh okoli voditeljev mnogo kriv. Zakaj se ne primete bolj ljudstva? Zakaj ne porabljate takih lepih prilik kakor je narodna veselica? Naši ljudje so narodni, toda to še ni zadosti. Tudi proste zabave smo pogrešali. Nikjer pevcev, nikjer predsednika, nikjer «bralnega društva». Ali go-

spodje veste, kaj se da pri prosti zabavi storiti? Osramotili ste nas, ker so gostje po vas vprašali. Voditelji naši morajo biti ljudstvu vzor, ne smejo pa pripuščati, da bi jih ljudstvo obsojalo, kakor se pri nas godi. Prosimo v imenu ljudstva: Mir! Razum! Nazaj! Imamo zadosti narodnega boja, kaj nam treba take domače nečistobe!

Iz ptujskega okraja. Nemški okrajni zastop je dal letos za polovico manj šodra navoziti, kakor smo že zadnjič poročali. Toda niti to se ni porabilo, kajti vsaki tretji kup se je pustil nedotaknjen. V tem pa tiči zopet neka skrivnost. Spomladi se bodo ti kupi razvozili, ptujski «Štajerc» bode pa kričal, rekoč: Glejte, kako skrbi nemški zastop za ceste. Ptujski hinavec bode seveda skrbno zamolčal, da se nasipa spomladi s tistim peskom, kateri bi se bil moral porabiti že v jeseni, kakor se je vedno zgodilo, dokler je bil okrajni zastop v slovenskih rokah. Naše ceste so tako slabe, da kmalu ne bode mogoče voziti. Nemška gospoda v Ptujju pa se norčuje iz slovenskega kmeta, ker je tako neumen, da se pusti komandirati od nemških pritepencev in slovenskih izdajalcev!

Iz Partinja. Ena najlepših slovenskih občin na Spodnještajerskem je gotovo Partinje. Občina šteje nad 200 hišnih števil, je bogata, krase jo prijazne gorice in rodovitni sadonosniki. Občina bi lahko napredovala, toda v blatu jo tišče naši nemčurji, za katerimi derejo naši nerazsodni ljudje. Za danes seznanim čitatelje «Slov. Štajerca» z našim prvim «krotarjem» «Francelnom», kateri zajema vso svojo modrost iz ptujske giftne krote. On misli, da zopet zasede županski stolec, kar pa se mu ne bode posrečilo. Bil bi škandal, da bi nam županovali ljudje, ki imajo take nazore, kakor šnopsarji, ki pišejo ptujskega «Štajerca». S takimi bomo koreniti pomedli. Mi hočemo za župana moža, ki bode gledal na koristi slovenskega ljudstva, ne pa takega, ki bi plesal tako, kakor bi mu nemška in nemčurska gospoda piskala. Zato pa: proč z nemčurji in proč s ptujsko giftno kroti!

Od Male Nedelje. Različne reči Vam moram poročati, gosp. urednik! Francu Mubiču iz Drakovec prodala je ptujška hranilnica zemljišče, katerega je sama kupila za 5030 gl. Svoj čas se je Mubič zelo zanašal na isto, rekši, da mu bodo ptujski gospodje že pomagali — in za to v narodnem oziru ni bil zanesljiv! Vsejedno ga pomilujemo. Druge pa svarimo pred to brezobzirno hranilnico. Pa kaj svarenje zdaj pomaga, ko ima ta hranilnica v našem kraju že toliko denarja izposojenega! Polom bo prišel za polomom in v naše kraje se bodo vgnezdili nemčurji! Dolžnike ptujske hranilnice je lahko strah — nas pa tudi, ki bomo v narodnem oziru imeli trpeti še več! —

Poleg ptujskih «gospodov» preganja nas tudi ljutomerska sodnija. Neki Jakob Fekonja iz Drakovec dobil je od iste poziv v nemščini, da mora nastopiti neko kazen. Ta nemški poziv poslal je nazaj z opazko, da nemški ne razume, naj mu pošljejo slovenskega, kakor postava zahteva! Kljub temu je šel v Ljutomer, kjer se je sodnik Doxat zarežal nad njim: «Kdo vas je v to našuntal?» Fekonja pa je zavrnil, da v to ni treba nikogar našuntati,

jo že vsakemu sama pamet kaže. Doxat dal mu je za to 24 ur zavora s pristavkom, da ima v zavori čas svojo trdoglavnost premišljevati. Toraj ubogi kmet, ki se postave drži in za c. kr. uradnike plačuje, je trdoglav, c. kr. sodnik Doxat pa, ki se postave držati noče, ni trdoglav!

Kako nesramno drzen in trdoglav je ravnoisti Doxat, dokazuje tudi dejstvo, da je o priliki nekega komisijona v Moravcih kot jezdec brezobzirno galopiral po travnikih Antona Košarja iz Bodislavec in Lovrenca Selana iz Moravec tako, da so se od konjskih kopit narejene luknje še mesece poznale na njih. To je lep čuvaj postave! (Opomba uredništva: O brezobzirnem in samovoljnem jezdenju Doxata in Thurna po evenskih travnikih in njihah dobili smo pritožbo tudi od evenskih posestnikov!)

Da Doxat za naše občine postavljene zvedence ignorira in jemlje seboj na komisijone ljutomerske, se nam zdi ne samo žaljivo nego naravnost protipostavno!

Doxat jako rad komisijonira in nam dela z neobčeskimi zvedenci mnogo večje stroške! (Opomba uredništva: Tudi iz Stročjevesi in Pristove smo dobili slične pritožbe v slučajih Obreza, Vargasona in Krefta!)

Poleg vsega tega pa zapeljuje ljudi tudi k drugim zastopnikom. Posebno ljutomerski notar Thurn mu ima zahvaliti mnogo dohodkov. Znano nam je, da se skoro sleherna zapuščina razpravlja pri c. kr. notarju Thurnu in če se drzne stranka prositi za zapuščinsko razpravo pri sodnji, se njej to zelo zameri in ima potem na drugi način čutiti Doxatovo-jezo, kakor v slučajih Franca Kocbeka iz Bučkovec. Pa tudi v drugih izvenprepirnih zadevah pošilja Doxat stranke k Thurnu, kakor da bi bil nastavljen in plačan agitator. Navajamo tukaj samo slučaj Stupice iz Moravec! (Opomba uredništva: Mi pa navajamo še naznanjene nam slučaje Anton Škrobar iz Cvena in Jožefa Košarja ter Antona Borka iz Starenove vasi.)

Seveda ne more Doxat vsega storiti sam, ker ga človek le redkokdaj najde v uradu in so stranke primorane ali po cele dneve čakati, ali pa iti h kakemu drugemu zastopniku!

Mi tega ne moremo več mirno gledati in Vas, gospod urednik, prosimo, da bo pri c. kr. okr. sodišču v Ljutomeru zopet zavladal postavni red? Slučaje Fekonija in Košar smo sicer naznanili nadoblasti, vendar nismo dozdej nič zvedeli, kaj se je ukrenilo.

Upamo, da bo vendar «Slovenski Štajerc» sprejemal naše tožbe in jih raznašal po svetu, morda bo pa kaka številka istega prišla kakemu poštenemu in pravičnemu človeku pred oči, ki se bo začel za Doxatovo in drugih od nas plačanih uradnikov delovanje nekoliko bolj brigati, kakor je bilo dozdej! (Op. ured.: Najprvo naj se nabere dovolj gradiva, ker vse drage volje v «Slov. Štajercu» objavimo, potem bomo pa skusili po našem poslanecu v drž. zboru kaj doseči.

Iz Krapja. Večkrat si, ljubi «Slov. Štajerc» povabil vse narodnjake, da naj «priporočajo» v nemškutarskih gnjezdih nemške trgovce. Vzel sem pero v roke, ker je sedaj za kmeta dovolj prostega časa in «priporočam» tebi enega iz lotmerških štacunarjev «Alojzija Krainza» iz Radinec doma, znan v Ljutomeru in okolici po imenu Zemljičev Lojz.

Prevzel je trgovino po svojem stricu, kateri, kakor se spominjam, je svoj čas ustanovil s svojim sorodnikom dr. Klemenčičem — ves lotmerški svet strmi — slovenske čitalnico. In danes sta kakor stari g. Semlič, tako tudi njegov stričnik najboljša pristaša nemškutarske stranke v Ljutomeru.

Ravno mi kmetje iz Cvena, Mote in Krapja zabajamo v to prodajalno. G. Kranjc se zna kmetu lizati, zna svoje ljudi tako napeljati in se za Slovence štuliti in naše ljudstvo po stari navadi nosi svoje groše na skrivnem nam najhuje sovražnim trgovcem.

Če primerjam prejšnje razmere pred 30 leti in današnje, kaj je temu krivo?

Nezavednost našega ljudstva, stara brezbržnost in prilizljivost naših nemškutarjev na eni strani in na drugi strani naši trgovci, ki kažejo slabo svojo narodnost, v prodajalnicah proti strankam grozno nemškutarijo, kar vsacega iz nas napolni z nezaupanjem, kajti slovenskim odjemalcem se naj postreže slovenski! Gospodje trgovci! Postopajte neustrašeno kot Slovenci; mi pa postopajmo in ostanimo združeni in v kratkem času bo ta puhla nemškutarija v Ljutomeru pri koncu. To je odkritosrečna želja starega Krapenčana!

Iz Ljutomera. Gospod Kovačič iz Cvena kupil je te dni hišo v Ljutomeru, v kateri bo napravil ključavničarsko delalnico. Pet minut po podpisu dotične pogodbe dobila sta ga župan g. notar Thurn in nadžupan, g. naddavkar Duller ter mu obljubila 800 K dobička, če prepusti ravno kupljeno hišo Nemcem! Tudi naš g. davčni nadzor, Klodič, ki je pil v Slov. Gradu bratovščino z narodnim učiteljem g. Trobajem pod pogojem, da g. Trobaj ostane narodni Slovenec, pripeljal se h g. Kovačiču na Cven, prigovarjat mu, naj hišo Nemcem proda! Tako se tedaj navodila «südmatkinega» potovalnega učitelja, naj Nemci vsako hišo in zemljišče kupijo, že izvršujejo!

G. Kovačič je navedene nemškutarske agitatorje seveda zapodil z izjavo, da kupljene hiše za nobeno ceno ne proda, vendar je značilno, da zopet v prvi vrsti c. kr. uradniki delajo vsenemško propagando! Klodič in Duller postala sta tako debela prijatelja, da obračamo vso pozornost na nju.

Opozarjamo pa tudi nadoblasti z vprašanjem, ali je dovoljeno tako prijateljstvo med uradnikoma, kojih eden (Klodič) ima dolžnost nadzorovati drugega (Dullerja).

Iz tega debelega prijateljstva med Klodičem in Dullerjem nimamo Slovenci nič dobrega pričakovati — posebno za prihodnje občinske volitve! Vama bomo na prste gledali, da ne bodo zopet svinjski hlevi igrali one vloge, kakor pri zadnjih občinskih volitvah! — Naši nemškutarski uradniki hočejo Slovincem vsako posestvo vzeti in delajo vedno samo zgago! Slovenec naj bi njim le roboval, svojega pa ne smel imeti, ker seveda takrat noče mirno in potrpežljivo služiti!

Ker so imenovani c. kr. uradniki od g. Kovačiča bili na navedeni način podučeni, da le-ta svojega naroda za denarje ne izda — poslali so bivšega krčmarja Kranjca h Kovačičevemu sosedu g. Bračku v Ljutomeru, naj bi se ta branil zoper postavljenje nove ključavničarske delavnice! Pa so zopet naleteli, kajti ne oziraje se na to, da take delavnice ne more nihče zabraniti, je g. Bračko naravnost

izjavil, da nima ne le samo nič zoper nameravano delalnico, ampak da je celo še vesel, če dobi poštenega in pridnega soseda! — Tako je prav, g. Bračko! In c. kr. notar Thurn, c. kr. nadzornik Klodič ter c. kr. naddavkar Duller, tako kakor ste vi postopali, ni bilo prav! Vi se jako motite, če mislite, da se da nas poštene Slovence za denar dobiti!

Iz Frama. Preteklo leto se je osnovalo tukaj olepšalno društvo, katero ima namen olepšati Fram in njegovo okolico. Pa še mnogo lepši bi bil Fram, ako bi se nekateri nedostalki odstranili in to so: «nemški napisi». Ko se počaš od glavne ceste proti Framu, se vidi na desni strani hiša, na kateri je napis: «J. Welle, Ledergerberei». Gospod Welle! ali si mislite, da ste kje na Pruskem? ali ne veste, da vas podpirajo z delom in kupujejo pri vas 99⁹/₁₀% Slovencev, a samo 0¹/₁₀% Nemcev.

Dalje v vasi je na levi strani hiša, na kateri se zopet vidi veliki, seveda nemški napis: «Manufaktur, Specerei, Eisen, Getreide, Landesprodukten und Holzgeschäft des M. Koser». To je tisti Maksl, kateri se je prišel pred kakšnimi 14. leti v Fram učiti trgovine, in nemški ni znal, a zdaj nam je hrbet obrnil tako, da mu smrdi vse, kar je slovensko, samo denar ne. Pa ne boš! Tudi naši ljudje so se sramovali in ti hrbet obrnili, kar že gotovo zdatno občutiš,

Dalje naprej je zopet hiša z velikim nemškim napisom: «A. Stampf's Gasthaus und Fleischhauerei». To je tista gostilna, brlog framskih nemčurjev, v kateri imajo svoje večere in pridno agitirajo za mater Germanijo. Tem renegatom streže domača hčerka Mitzi, katera se je svoje dni izrazila: «Einen Bauern werde ich nicht bedienen». Ni res, gospa Stampf, slabi časi so in ljudje ne zahajajo več tako k vam, kakor so svoje dni zahajali! To so krivi tudi nemški časniki kakor: Tagblatt, Tagespost in tisti smrdljivci iz Ptuja. Seveda imate tudi «Gospodarja», pa tistega samo v kuhinji. Zakaj nimate «Slov. Štajerca»? Aha! Že vemo, kam pes tace moli! Še več drugih napisov bi bilo potrebno iztrebiti, kakor: «Georg Löschnigg, Brenn-Kessel Besitzer», katerega mu je baje njegov stric Peter Löschnigg napravil. Na delo toraj, Framčani! Od zadnjih deželno-zborskih volitev je razvidno, kdo je naš prijatelj, kdo sovražnik. Izvajajte geslo: «Svoji k svojim!» Proč z nemškimi napisi, proč z nemškimi privandranci, proč z vsem, kar zali mili naš slovenski jezik!!!

Iz Velenja. Naši nemčurji, posebno pa naš tlakotepec «bobn» se je strahovito prizadeval, da bi občinske volitve v prid nemčurjev izpadle, pa zmotil se je. Nič mu ni pomagalo, da je prejšnega gosp. železniškega postajevodja, koji je prej slovel kot narodnjak in še le prišel iz Orteneka na Kranjskem, premotil, da je potem rajši zahajal v nemčurske družbe, kakor med nas. Radovedni smo pa, kako se bode ta gospod Hočevvar na Kranjskem obnašal, kamor je bil pred kratkim premeščen! Ali se bo tamkaj zavedel, da je kot rojeni Kranjec tudi Slovenec? Ko se je bila v novem letu 1903 tukajšna železnica poddržavila, smo z velikim veseljem v naznanje vzeli, da dobimo vrlega narodnjaka za postajenačelnika, ni pa dolgo naša zavest trajala, da smo vedeli kak mož je g. Hočevvar.

Ko se mu je njegovo občevarje z nemčurji predbacivalo, rekel je, da je to le njegova politika, da misli jih predrugačiti. Spreobrnili so se, ali njemu nasproti, da so mu spodkopali stališče, da je moral iti. Da je pa hinavščina te sodrge popolni vrhunec dobila, napravili so mu slavno odhodnico, kajti žalost je bila velika, da ni mogel do obč. volitev tukaj biti. Naročil je «bobn» celo par nemčurskih godcev iz blaženega nemčurskega Celja, da so pomagali tuliti s Hočevvarjem «Heil!» Mi pa smo rekli: Hočevvar, srečen pot, tacih narodnjakov varuj nas, o gospod.

Od Device Marije v Puščavi. Menda ga pač ni kraja na Spodnjem Štajerskem, kjer bi ne bila nasejana ljulika med Slovenci. To ljuliko namreč imenujemo takozvane nemčurje ali izvrzek človeštva. Tudi v puščavski fari se nahaja par takšnih ljulik, ali bolje rečeno nemčurjev, kateri so v sramoto naši slovenski fari. Pred par leti je kupil tukaj neki Aleš Aichholzer poslopje, ki se nahaja tik cerkve, ter ima ondi po prejšnji navadi gostilno, mesarijo zraven pa še tudi kramarijo. Seveda je iz začetka ta privandranec bil še precej naklonjen Slovencem, ali zadnji čas, menda že preobložen od slovenskih grošev, mu postajajo Slovenci trn v peti.

Rad bi menda, da bi bilo «nur dajč», da bi se učili po njegovem nareku blaženo «dajč špraho». Pred kratkim se je baje pri Aichholcerju oddala neka dopisnica, katera je bila namenjena nekemu odličnemu rodoljubu. Dopisnica je bila seveda slovensko pisana in tudi naslovljena, kar je Aichholcerju dalo povod, da je poln svete nemčurske jeze godrnjal nad to «bindiš špraho» oziroma nad «bindišarji». No, mi bi radi vedeli, ali tudi takrat Aichholcer godrnja, kadar vidi denar slovenskih kmetov; seveda tega mi ne moremo reči, ker to on sam najbolje ve. Lekše, Lekše, le bolj pametno postopaj, če hočeš se še nadalje med Slovenci debeliti, ter premisli, da bodo ložje «bindišarji» tebe pogrešali nego ti «bindišarje». Saj imamo še tudi druge narodne nam Slovencem naklonjene gostilne in trgovine. Sicer pa budi povedano, da so Nemci, — ta slavni «kulturni» narod. — za katerega je mnogo tako vnetih, — že obsojeni. Saj se je lansko leto ravno med Nemci zgodilo toliko denarnega poneverjenja in drugih svinjarij, toraj v enem letu več, nego med Slovenci v sto letih.

Capisco.

Iz St. Jurja v Slov. Goricah. Naš nemškutarček in njegova milostiva se kar penita jeze nad dopisnikom «Slov. Štajerca», ki je že skoraj našemu Haneku možgane zmešal.

Zato je pa moral s svojo milostivo v Maribor k zdravniku, ker ji je necega dne postalo slabo. Poštno upraviteljstvo je prepustil tistemu debelemu kramarju, kateri seveda je sposoben za to opravilo, ker je že itak pod pokroviteljstvom, zato se mu sme vse zaupati. Če ne bo drugače, pride kmalo zopet g. komisar iz Gradca pošto nadzorovat.

Kako se pri Haneku nemškutarija širi, se vidi kaj lepo nad vratmi njegove kovačnice, kjer se blišči napis: Josef Urbanitsch Zeig unt Wagen schmit.

Oh ti blažena nemščina! Da bi vendar še njegov «malr» po domače Groš, ki zna takšne napise malati

ž njim marširal v Maribor, tam bi bilo veselja in kšefta za oba z Hanekom.

Sedaj pa, ko vidi, da se ga vsi pošteni Slovenci ogibljejo, reče nekega dne milostiva: «Tu, Johan, jetzt pa napravima ausferkauf čez najno Gemischtwaren-Handlung ter jo mahniva od tod.»

Torej na noge, Jurjevčani!! posebno vsi nemškutarji k Haneku, on ima še celo zemljo «zu auswerkauf» po dva krajcarja!

Dober tek vam želi Skriti puščavnik.

Iz Velenja. Pred kratkim imeli smo tukaj občinske volitve in kakor je bilo pričakovati, volil se je popolnoma narodni odbor. V našem lepem trgu je nemčurjem zdaj za vselej odklenkalo, posebno, odkar je šel gostilničar in mesar z Krido, leno in pijano babo, na hrbtu rakom zvižgat in nemčurski dohtar, koji se je pa še do volitve držal iz jeze do propalosti svojo hišo še isti dan prodal. Izprevidel je, da tukaj ni nič več za napraviti in gre baje med koroške Slovence, kjer misli najti boljše polje za svoje nemčursko delovanje. Sramotna rdečica mu pa sme obraz pokriti, ker je slovenskih starišev sin, njegova dva brata tudi zavedna Slovenca, eden župan in drugi nadučitelj. Volitve se je udeležilo blizu 200 zavednih mož, nemčurji se pa niso upali na svitlo. Kaj mislite, gospod urednik, same štiri nemčurje še imamo in te šleve sevé se napenjajo kakor žaba, koja bi rada požrla vola. Želim pa konečno še le to, da bi rakovo pot ne šel debeli gospod, koja hiša se od «Heil» glasov njegovih hčera že trese. Prihodnjič več.

Iz Stoperc. Tukaj imamo veliko naročnikov ptujske nemčurske giftne krote, kateri s svojo «naprednostjo» visoko letajo, nazadnje pa navadno v blatu ostanejo. Prihodnjič bomo vzeli naše «krotarje» malo bolj na rešeto, za danes hočemo le enega najhujših «krotarjev» malo pokrtačiti. Naš penzionist Cvirn je še čil in zdrav, zato se marljivo pripravlja za mitničarsko službo. Nedavno je ustavil neko žensko, rekoč: «He, žena, sem nesite jajca!» Ker je žena mislila, da bode jajca prav dobro prodala, je res šla k našemu Cvirnu, ki je osorno zavpil nad njo: Vi, kaj ste pa govorili v Ptuj pri sodniji zoper župana?! Župan ima štirinajst prič, ki bodo proti vam prisegle!» Žena mu pa mirno odgovori: «Sem prestara, da bi lagala. Jaz sem samo to povedala o županu, kar je njegova sestra pravila», in nato je odšla.

Mi pa temu gospodu svetujemo, naj vse ptujske giftne krote skupaj spravi, da mu bodo pomagale iskati tistih štirinajst prič. Pa mi smo trdno prepričani, da bode ves trud zastonj. Cvirn pa naj lepo doma greje svojo kroto, da mu ne zmrzne, naše žene pa naj pusti pri miru.

Stoprčan.

Iz Gornje Radgone. Kako močno se borijo pristaši ptujske giftne krote zoper našega «Slov. Štajerca», ker vidijo, da jih bode skoraj veter odnesel na Prusko. Mi seveda ne bomo nič žalovali po njih... Prav radi privoščimo Prusom veselje, ki je bodo imeli z našimi Ornikovci, Bračkovci in dr. takimi pristnimi Nemci. Ljubi naš «Slovenski Štajerc», ti pa le pridno zahajaj k nam Slovincem in nam prinesi obilnega sadu, da se bomo tem ložje branili nemčurskih praznih bučic.

Če jih ne bode skoraj vrag odnesel na Prusko, bomo jim mi potrli prazne bučice. Ljubi naši slovenski čitatelji, mi pa se držimo našega «Slov. Štajerca», četudi ga nam nemčurji branijo in vsiljujejo tisto znano ptujsko kugo. Ljubi čitatelji! Vi vidite, kako daleč pridejo tisti, ki berejo ptujski list. Vi slišite, kam pridejo tisti, ki zataje svojo narodnost! Mi mladeniči se ne smemo bati naših nasprotnikov, mi si le pridno naročujemo slovenske časnike, zlasti one, ki brezobzirno udrihajo po največjih sovražnikih slovenskega naroda, po Nemcih in odpadnikih!

Spodnještajerske novice.

Od Sv. Antona v Slov. goricah se poroča: Tudi pri nas se je začelo daniti. Do danes, 27. decemb. smo imeli v naši občini največjega nemčurja za župana, t. j. šnopsovega očeta g. Alta. Mož je sicer precej premožen ali preveč duševna reva. Danes je bil voljen za župana vrl narodnjak, trgovec Tušak. To je v vsakem oziru velepomembno, ker živimo ob nemški meji. Živela zbujajoča se narodna zavednost!

Občinske volitve v Velenju. Velenje je eden onih trgov, koje Nemci pri vsaki volitvi napadajo. Saj še ni dolgo, ko je bil ta trg v nemških rokah. Tudi letos so z vso silo naskočili to slovensko trdnjavo. Delali so na vse kriplje: podkupovali, lagali, reklamovali tako, da se je kadilo. Ko pa so na dan volitve, predzadnji ponedeljek, videli, da so vsi naši na krovu, so se poskrili. Na naši strani je stal tudi graščak g. pl. Adamovič. Velenje ostane slovensko!

Zanimiva statistika. Celjsko sodno okrožje ima po uradnem izkazu 97 odstotkov Slovencev in ne čisto tri odstotke Nemcev in nemčurjev. Kljub temu je pri sodiščih nastavljenih 15 nemških pisarniških pomožnih uradnikov in ne eden Slovenec. Izmed teh 15 Nemcev jih je 7 nastavljenih pri nemški godbi, kjer mnogokrat po cele dneve delujejo, ne da bi prišli v urad. — Slovenci morajo torej Nemcem plačevati njih godbo!

Okrajni zastop v Rogatcu. Pri volitvi v okrajni odbor rogaškega zastopa so izvoljeni kandidati Nemcev in nemčurjev. Okraj je popolnoma slovenski in vendar ga vlada peščica privandranih Nemcev s pomočjo neznačajnih nemčurjev. Ali Slovenci v tem okraju še vedno spe?

Vlak je povozil na božični večer pri postaji Račje železniškega delavca M. Kirdiča, ki se je vračal k svoji družini iz Celovca. S postaje je šel proti domu po progji ter se hotel najbrže izogniti poštnemu vlaku, pri tem pa ga je zgrabil odzadaj brzovlak, ki ga je vrgel na tla ter so mu šla kolesa čez desno stran trupla. Dasi je imel desno roko in nogo zdobljeno in prsi vtisnjene, vendar se je zavlekel še par korakov po nasipu, kjer je mrtev obležal.

Po treh letih zopet prijet. Dne 12. marca l. 1901. je pobegnul iz zapora v Slovenjem Gradcu 30 let stari Mihael Keber iz Goloveluke pri Slovenjem Gradcu. Po pobegu si je takoj dal drugačno ime in tako veliko prepotoval, da ga niso mogli zaslediti. Pod imenom Peter Pavlič, na čigar ime je imel tudi v posesti poselsko knji-

zico, ter izvršil, kakor se je dognalo, mnogo tatvin. Sedaj ga je orožništvo prijelo v Velikovcu in ga izročilo okrožnemu sodišču v Celje, odkoder pa ne bode tako hitro prišel.

Iz Velenja. Ferderjevo posestvo je kupila gospa Suzana Skaza po dražbi in otvori tamkaj z novim letom 1905 gostilno.

Slomšekov rojstni dom na Ponikvi. Poroča se, da je Slom res naprodaj in ima sedanji lastnik že kupno pogodbo z Nemci, ki se uveljavi s 7. januarjem l. 1905. Dotedaj imamo še priliko Slovenci, da rešimo dom našega škofa in iskrenega rodoljuba Slomška, da ne pride v krepnje sovragom. Če kak narodnjak namerava kupiti kmečko domovanje, mu bodi Ponikva najtoplejše priporočena. Slom leži v prekrasem kraju, ima bogate gozde in širno polje. Polagamo tudi narodnim Ponikovljanom na srce, da se mogoče oni zavzamejo za rodno grudo svojega slavnega rojaka, navdušenega ljubitelja slovenske zemlje in materne jezika. Naš Slomšek bi se razjokal v grobu, ko bi zvedel, da se prodaja njegov dom najljutejšim sovražnikom slovenskega imena. In kakò usodno znamenje bi bilo, da ravno dom tega narodnega borilca, slovenskega pisatelja in vladike, pride v tuje roke, dom Slomškov, ki je vedno ves gorel za čast slovenske dedovine, svaril svoje rojake pred tujci in budil v njih narodni ponos in zavest. — Zaeno zabeležimo z žalostjo, da je njegov potomec sam ponudil Slom Nemcem, naj pridejo in se naselijo v častitljivi hiši, ki nam je rodila najboljšega slovenskega škofa. On je klical: «Ljubite zemljo svojih očetov, spoštujte jo, ker krije pepel njihov. Ne odhajajte od nje, temveč ostanite na grudi, ki vas je rodila . . .»

Nezgodna na železnici. Na postaji Rače pri Mariboru se je te dni zgodila nesreča. Poštni vlak Trst-Dunaj, ki pride na postajo po 7. uri zvečer, je trčil v tovarne voze, ki jih je veter prignal preko izogibališča. Vsi tovarni vozi so odleteli zdrobljeni čez nasipe. Od poštnega vlaka je bilo sedem voz poškodovanih, a izmed ljudi ni bil k sreči nihče poškodovan. Vlak je prišel celo uro pozneje v Maribor, kjer so poškodovane vozove zamenjali z dobrimi.

Zadolženost občin na Štajerskem. Štajerski deželni urad je izdal statistične podatke o gospodarstvu občin na Štajerskem. O dolgovih, ki so jih imele občine koncem leta 1901, podajamo sledeče o Sp. Štajerski: Vse občine na Spodnjem Štajerskem (kjer bivajo Slovenci) dolgujejo skupaj 2,125.641 K. Za poplačanje dolgov in obresti so te občine plačale 147.097 K. Na osebo prihaja na Spodnjem Štajerskem povprečno 9 K 38 vin. dolga. Spodnještajerske občine so najmanj zadolžene: na Gorenjem Štajerskem imajo občine 6,131.116 K in na Srednjem Štajerskem 2,131.116 K dolga. To pa radi tega, ker so kraji večinoma gorati in nerodovitni. Spodnještajerski slovenski del kronovine, ki je najbogatejši, mora skoro vzdrževati vso kronovino — a v zameno tišče slovenski narod ob tla narodno, kulturno in gospodarski.

Raznoterosti.

Naše somišljenike prosimo, da nam naznanijo naslove takih svojih znancev, o katerih je pričakovati, da postanejo naši naročniki.

Za slovensko obstrukcijo se je izreklo dne 27. dec. 1904 na shodu, katerega je priredilo slovensko politično društvo v Mariboru krog 600 slovenskih kmetov. Poslanca dr. Ploj in Robič sta dokazala in vse prisotne prepričala, da je obstrukcija edino sredstvo, s katerim se zamorejo braniti pravice Slovencev na Štajerskem. Dr. Ploj je rekel, da ima država za Nemce vedno denar na razpolago, kadar se pa gre za južnoštajerske Slovence, takrat ima vlada samo obljube, drugega pa nič. Razun poslancev so govorili gg. Koser, c. kr. poštar v Št. Lovrencu pri Ptuj, Peter Novak iz Slov. Bistrice, Janez Pelel iz Gornje Radgone, Zemljič iz Radenc, kapelan Bračko iz Jarenine, kapelan Gomilšek od Št. Benedikta in dr. Rosina. Vsi govorniki so se strinjali s svojimi poslanci, katerim se je soglasno izreklo zaupanje.

Potem se je sprejela enoglasno sledeča resolucija:

Na shodu v Mariboru dne 27. decembra 1904 zbrani zaupni možje štajerskih Slovencev izjavijo, da popolnoma odobrujejo dosedanje postopanje svojih poslancev ter jim z neomejenim zaupanjem naročajo, da neglede na kakršnokoli protivno agitacijo nemčurskega časopisja in užnoštajerskih renegatov ravnavo tudi za naprej edino-le tako, kakor se bode njim po vsakovrstnem položaju zdelo umestno, da se približajo izvršitvi slovenskega narodnega in gospodarskega programa.

Kmetje iz mariborskega okraja so došli v velikem številu na shod, pokazali s tem svojo navdušenost za slovensko stvar ter se na tako izboren način udeleževali debate kakor izurjeni govorniki. To nas polni s sladko zavestjo, da mariborski okraj še ni izgubljen za naš narod, temveč da napreduje. Živeli, slovenski možje! Živeli vrli, zavedni slovenski volilci!

Svoji k svojim! Kot odgovor na znani protislovenski sklep mariborskega občinskega sveta snujejo v mariborskem okraju po raznih večjih krajih «narodne krožke», katerih namen je podpirati samo slovenske trgovce. — To bo edino pravi odgovor za nemčursko zaigranost in pobesnelost. Sploh je treba, da v tem oziru organizujemo narod po vsem spod. Štajerju in izvajamo dosledno, leto za letom svojo gospodarsko organizacijo. «Celjsko politično društvo» naj poskrbi za enake krožke po celjskem okraju. S tem naučimo naše «Nemce» slovenskega jezika. Kvišku!

Štajerski deželni zbor se je otvoril 28. dec. 1904. Sprejelo se je več predlogov. Zgradi se železnica od Rogatca do Krapine. Za deželno zdravilišče Rogaska Slatina se zahteva 420.000 kron za razne naprave, kakor kuhinje, vodovoda in električne naprave. — Za razširjenje javne bolnišnice v Celju se dovoli 200.000 K, za zgradbo nove bolnišnice v Hartbergu pa 325.000 kron. Sprejel se je tudi štirimesečni proračunski provizorij brez debate z vsemi glasovi proti glasovom Slovencev.

Iz državne zbornice. Ministrski predsednik dr. pl. Körber je šel in na njegovo mesto je prišel dr. Pavel baron Gautsch pl. Frankenthurn. Baron Gautsch je že

bil ministrski predsednik od 28. nov. 1897. do 5. jan. 1898., pokazal je pa bil že v tem kratkem času, da ni prijatelj Slovanov, Baron Gautsch ima torej že precej izkušnje, vendar mi dvomimo, da bi se mu posrečilo spraviti avstrijski državni voz v pravi tir.

„Štajerčevi razširjevalci — pred sodnijo. Kakor poroča »Mir«, je bila 13. dec. značilna obravnava pri velikovskem sodišču. »Štajerčevi« pristaši se vedno bahajo s svojo poštenostjo in vestnim izpolnjevanjem svojih dolžnosti napram vsakomur, razširjevalci pa — goljufajo c. kr. pošto za poštnino. Dospelo je namreč iz Velikovca debelo pismo na občinsko predstojništvo v Djekšah. Na pismu je bil uradni pečat slav. velenemskega mestnega urada velikovskega. Poštinih znamk ni bilo na pismu pač pa pripomba: »službeno — poštnine prost.« Pismo slučajno ni prišlo v roke občinskega pisarja Bruckerja, temveč v druge roke. Pismo se je odprlo in notri je bilo — 10 iztisov »Štajerca«. Mogoče je torej samo dvoje: Ali je »Štajerc« uradni list velikovskega mestnega urada, ali pa se je hotelo pošto goljufati za poštnino. C. kr. sodišče je smatralo drugo za resnično ter je obsodilo nekega Megliča na denarno kazen, kakor tudi razne občinske pisarje.

„Lotmerk“ ima pikelhaube. Pod tem naslovom se nam piše iz Ljutomera: Vsled prizadevanja našega »ober-pikelhabmojstra« šajtravega Dularja dobil je tudi Ljutomer svojo pikelhaubo. To čudno pokrivalo nosi naš slavni varuh reda, namreč naš »pulicaj«. Nek otrok, ki je menda prvokrat zagledal to pokrivalo s strelovodom, je vskliknil: »Glejte, glejte mamika, toti stric pa imajo na glavi — kapelo!»

Zunanje novice.

Pečeni labodi. Angleška kr. rodbina je prebila božične praznike v svojem gradu v Sandringhaimu pri običajnih pojedinah. Med raznimi izbranimi jedili je bila letos na kraljevski mizi tudi novost, ki se že več stoletij ni prirejela. Kralj Edvard je namreč že v jeseni zaukazal, da se mora pitati primerno število mladih labodov, ki so jih spekli sedaj za skupni obed, pa tudi ministrom in drugim najvišje odlikovanim jih je kralj podaril za božično pečenko. Enega je dobil tudi nemški cesar v zameno za svojo prašičjo glavo.

Ciganom prodana. Pred šestimi leti je iz La Vienna nepričakovano izginila 14letna deklica Antonijeta Pattre. Vkljub neumornemu poizvedovanju in iskanju se žalostnemu očetu ni posrečilo dobiti svoje hčerke. Nedavno so pa v bližini La Vienna prijeli cigansko družbo in med ciganskimi ženskami so na veliko začudenje dobili sedaj 20 letno Antonijeto. Pripovedovala je, da jo je ciganom prodal njen stric. Sprva je hotela pobegniti, pozneje pa se ji je prikupilo to divje življenje in postala je žena cigana Bonlice. Sodišče je razsodilo, da se Antonijeta da nazaj njenemu očetu.

Kraljica kot praktični zdravnik. Portugalska kraljica Marija Amalija je ravnokar dovršila medicinske študije ter položi v kratkem času izpit, nakar dobi diplomu za izvrševanje praktičnega zdravljenja.

Kolikokrat je treba inserirati. O tem je čitati v »Norddeutsche Allgem. Ztg.«: »Kolikrat je treba kako stvar v časopisu razglasiti? Na to vprašanje je odgovoril nedavno tajnik trgovinske zbornice dr. Wiedermann na nekem predavanju: Inserirati je treba najmanj sedemkrat. Prvi inserat se prezre, drugega se opazi, tretjega se čita, toda ne misli se zraven ničesar, četrtega se čita ter premišlja, pri petem se govori z ženo, pri šestem bi se že napravil poskus in pri sedmem inseratu se kupi.»

Z norcem se je poročila lansko leto na Dunaju neka 18 letna deklica, ne da bi bila poznala duševno stanje svojega moža(?). Blazni se zove Fr. Straka ter je trgovec. Tri tedne po poroki je zbesnel ter so ga morali prepeljati v blaznico. Mlada žena je nato tožila za razveljavljenje zakona, češ, da je mož moral biti blazen že pred poroko, da je tedaj zakon že od začetka bil neveljaven. Pri obravnavi se je tudi dokazalo s pričami, da je na dan poroke poslal ženin vse voznike domov, ker so imeli vprežene belee, a on je hotel vrance. Pri pojedini je hipoma izvlekel revolver iz žepa, potem je razkazoval gostom nedostojne razglednice, a po gostovanju je šel v poročni obleki okna snažit. Zdravniki so izjavili, da je bil blazen že pred poroko, vsled tega se je zakon razveljavil.

Nenavaden časopis je začel izdajati neki poročnik taruskega polka v Mandžuriji pod imenom »Tarusac«. Časopis se piše, urejuje in hektografuje v neposredni bližini sovražnikovi. V prvi številki naznanja »urednik«, da hoče izdajati med gromom sovražnikovih topov, le par sto korakov oddaljen od sovražnika časopis, v katerem se bodo naznanjali dogodki iz bližnje okolice njegovega polka in z ostalega bojišča, v kolikor se bode sploh dalo za iste brz in zanesljivo zvedeti. Časopis sestoji iz dveh listov navadnega pisemskega papirja ter naznanja intimne zadeve iz življenja v taborjih. V opazki je izdajatelj naznanil, da ne prevzame odgovornosti za redno izhajanje. V drugi številki je navodil za življenje v vojski, več ugank, smešnih slik in precej kosmata povest iz vojaškega življenja.

Kako je kraljica plačala svoje zdravnike? Burgundska kraljica Austramida je umrla vsled neke rane (l. 536). K smrtni postelji je poklicala svojih šest zdravnikov in svojega moža, kralja Guntrama. Zaprošila je moža, naj ji izpolni zadnjo željo napram zdravnikom. Gospodje zdravniki so bili razburjeni v veselem pričakovanju, da dobe bogate nagrade. Kralj je umirajoči ženi obljubil, da ji izpolni željo. »Kadar umrjem, prosim te, izkaži mi ljubav ter daj zakopati teh šest mož z menoj v grob.« Kralju se je odvalil težak kamen od srca, zakaj bal se je bil, da bo kraljica zahtevala veliko nagrado v denarju. To zadnjo željo pa je kraljica z veseljem izpolnil, kakor brz je zatisnila oči.

Umor in samomor. V Czuraviczi pri Przemyslu je neki orožnik ustrelil gostilničarja Davida Felzena ter ranil njegovo hčer, nakar se je tudi ustrelil. Morilec je imel z lepo hčerko židovskega krčmarja ljubavno razmerje.

Ne navadna ženska doslednost. Soprog bivšega civilnega prokuratorja v Versaillesu, madami Regnier, je v nekem javnem rasgovoru ušla neprilichna beseda. Njen mož ji je glasno vzpričo mnogih ljudi zaklical »Molčite vendar gospa, vi ste neumna!« Od tedaj ni gospa Regnier v celem

svojem življenju nikdar več spregovorila besede. Mnogo so si prizadevali, da jo zopet pripravijo na razgovor, včasih zlepa, včasih zgrda, toda vse zaman. Naposled se ji je zaročila hči, a ko so vprašali mater za dovoljenje, je samo prikimala z glavo ter podpisala predloženo ji dovoljenje.

Grozovit človek. V andaluzijskem mestu Penaflorem so razkrili pretečeni teden celo vrsto strašnih zločinov. Oblasti se je posrečilo dobiti v roke moža, ki so mu dosedaj dokazali devet umorov, toda splošno se sodi, da ima na vesti še več umorov. Okostnjake šestih umorjenih žrtev so že izkopali na nekem vrtu. Morilec je Francoz Andres Aldije, ki pa je že od rane mladosti na Špankem. Stanoval je že več let v svoji vili zunaj mesta ter je veljal za bogatega neodvisnega zasebnika, ki ga ni manjkalo pri nobeni veselici in družabni prireditvi. Delal je izlete tudi v Sevillo, kjer se je seznanjal z raznimi bogataši ter vsakemu posebej zaupal, da ima v svoji vili posebno iznajdbo. Nihče izmed tistih, ki so si prišli iznajdbo gledat, ni zapustil več njegove vile. Vsakega je umoril, oropal ter zakopal na svojem vrtu.

Iz ene vasi 240 prebivalcev v Ameriko. Iz vasi Šemovec pri Virju na Hrvaškem, ki šteje nekaj nad 2000 duš, se spravlja okolu 240 prebivalcev v Ameriko, med temi tudi nekoliko žensk. To govori jasno, kako narodno-gospodarski odnošaji vladajo na Hrvaškem pod blagoslovom mažarskega režima.

Za rusko čast. V Hanovru se je na božični večer razpravljalo v neki privatni družbi o rusko-japonski vojni. Pri tem se je obrekovalo Rusijo na vse načine, kar je nekega prisotnega Bolgara tako razburilo, da je potegnil revolver ter ustrelil na najhujšega obrekovalca, nato pa ustrelil še sebe.

„**Tamburica**“, hrvatski tamburaški zbornik je edini strokovni tamburaški list, ki ga izdaja in urejuje Janko Stjepušin v Sisku in stane na leto s tamburaškimi partiturnami 8 K. „Tamburica“ izide mesečno enkrat, a v vsaki številki prinaša najmanj po eno najnovejšo tamburaško partituro od naših najizvrstnejših kakor drugih glasovitih glasbotvorcev. Poleg partiture prinaša „Tamburica“ poučno in zabavno čtivo za tamburaše, zborovodje, izdelovalce tamburic, tamburaška društva kakor za vse one, ki se za tamburaško glasbo zanimajo. „Tamburica“ je izšla s 1. jan. v II. tečaju, ki donese še mnogo več in boljših predmetov nego prošlega leta, zato se priporoča vsem onim, ki žele napredek naši narodni glasbi, da se naroče na ta list. Naročnina se pošlje na gosp. J. Stjepušina v Sisku.

Listek.

Oče in sin.

Prevel I. V. Starogorski.

Anton Morgun in njegov sin Danijel sta živela v majhni vasi. Svoje malo posestvo sta obdelavala pridno

in uzorno. Danijelova mati je umrla takoj po porodu. Ta udarec je britko občutil stari Morgun. Od tedaj je moral skrbeti še za majhnega otroka. Ko je Danijel postal večji in močnejši, pomagal je rad in pridno pri vsakem delu. In tako je sčasoma postal pri hiši desna roka.

Kaka dva streljaja proč je stanovala vdova Lucija Labodika. Njen mož je pred leti umrl za sušico ter zapustil ženo in sedemletno hčerko Angelo. Z varčnostjo in pridnostjo in s pomočjo sosedu Morguna, si je prihranila toliko, da je mogla sedaj živeti brez skrbi.

Hčerka Angela se je razvila v deklico, ki je bila ponos celi občini. Z Morgunovimi sta živeli v lepi složnosti in prijateljstvu. Drug drugemu so pomagali iz stisk in nadlog. Ni čuda, da sta si mladi srca privadili drug drugega tako, da sta bila kakor brat in sestra. Ta bratska ljubezen se je spremenila pozneje v vročo mladeniško. — Obljubovala sta si večno zvestobo in ljubezen. Ker sta bila pa še oba mlada in Danijel ni bil prost vojaščine, ni bilo misliti na zakonsko zvezo. Pa tudi za to skrivno ljubezen so napočili temni dnevi.

Danijela so potrdili v vojake in sedaj je prišel čas, da vzame slovo od Angele in rojstnega kraja. Grenko je bilo slovo ljubečih src. Strastno se ga je oklenila Angela ter britko zaplakala in tudi Danijelu so stopile solze v oči. Akoravno sam potreben tolažbe, tolažil je plakajočo deklico, katera se dolgo ni dala vtolažiti. Nazadnje vendar reče:

«Idi v božjem imenu ter zvesto služi cesarju in domovini in se povrni zdrav nazaj.»

Še en objem, še en pozdrav... in Danijel je koral po prašni cesti, Angela pa je plakala.

Od sedaj ni bila Angela več tako vesela, kakor prej. Le, kadar je dobila kako poročilo od Danijela, se ji je razjasnilo za nekaj časa žalostno lice. Večkrat je dvomila o njem:

«Bo li ostal zvest svoji obljubi?! Vojaki radi potem drugače store.»

Tako in enako pa je mislil tudi Danijel o Angeli:

«Hm, ali morebiti sedaj že ljubi koga drugega?»

Leta so potekla. Danijel je zopet doma pri očetu in Angeli. Pa tudi tedaj so se mu jele staviti zapreke, katere je bilo s težavo odstraniti.

Ubožec ni opazil, da hodi njegov oče pogosto vasovat k vdovi in tudi Angela ni opazila tega. Angelj ljubezni ju je tako zmotil, da nista zapazila temnih oblakov, ki so se zbirali nad njunima glavama.

Enkrat je omenil Danijel očetu, da želi Angelo za ženo. Očetu se obraz zatemni in jezno zakriči:

«Še imaš čas; čakaj!»

Nato se obrne in odide k vdovi.

Danijel maje z glavo ter hoče to reč brez očeta speljati. Še ta večer se poda k župniku.

«Kaj prineseš dobrega, moj sin?» nagovori ga duhovnik.

«Želim častitega nekaj vprašati. Prosim pa, da bi vse ostalo tajno in da bi zlasti moj oče ničesar ne zvedel o tem mojem obisku.»

«Že prav! Povej, kaj ti teži srce!»

«Prosim, častiti, rad bi Angelo, hčer vdove Labodike za ženo.»

«Je li to vse?»

«Da, častitljivi,» odgovori mladenič. «Še enkrat prosim, očetu omenjati ničesar.»

«Hm, čudno!» mrmra župnik in piše. «In kedaj naj bo poroka?»

«V enem tednu!»

Komaj je Danijel odšel, že potrka stari Morgun na vrata.

«O — o! Bog te živi, Anton! Zelo me veseli, da me obiščeš enkrat,» zakliče župnik veselo.

«Imam nekaj na srcu, častitljivi. Nekaj, kar morabitni ni za mojo starost. Pa glavna stvar je, da moj sin ničesar ne zve. Z jedno besedo, jaz se hočem ženiti...»

«No, to ni nič posebnega. Res je, da že nisi več mlad, ter bi bilo boljše, da bi skrbel sedaj za svojo dušo... Čemu pa hočeš prikriti sinu ženitev?»

«Po poroki mu želim razodeti vse, le sedaj ne, prosim vas, sedaj ne.»

«Naj ti bo!»

«Hvala lepa, častiti! Zbogom!»

«Potrpi, potrpi! Glavno reč si pa pozabil. Kako se imenuje nevesta?»

«Vdova Lucija Labodika!»

Duhovnik maje začudeno z glavo in molče zapiše. Nekega dne je delal Danijel sam na polju, ko prihiti Angela vsa zasopla k njemu.

«Oh, ljubi Danijel, kaj vse sem ravno prej videla!»

«Kaj pa, ljuba?» vpraša pol šaljivo, pol radovedno Danijel in oko mu zatemni. Kaj, ko bi oče zvedel o njegovih nakani.

«Ko grem po vodo,» govori Angela, «zagledam pod drevesom stati tvojega očeta in mojo mater. Držala sta se za roke in ljubeznivo pogledovala.» Dekle začne jokati. «O Bog, kaj bo z nama, ako se stara vzameta?»

Danijel jo tolaži: «Le ne obupajva, se bo že nekako dobro izšlo.»

Od tedaj sta opazovala očeta in mater na vseh potih.

* * *

Prišla je jesen in ž njo čas, ko se ljudje ženijo in možijo.

Tudi čas poroke za Danijelovega očeta je prišel. Stari Morgun se je praznično oblekel ter hotel iti v cerkev.

«Kam pa greste, oče?» vpraša Danijel.

«K sosedu grem!»

«Dobro oče, jaz grem z vami.»

«Idi sam, jaz ostanem doma,» odgovori nevoljno starec in se preobleče.

Oba se vsedeta na klop ter molčita. Le jezni pogledi, katere sta pošiljala drug drugemu, so govorili dovolj razločno, kaj se je godilo v prsah.

Čez nekaj časa vstane starec in gre k studencu. Danijel ga molče spremlja. Od studenca se napoti v klet in Danijel za njim.

V kleti vpraša oče sina:

«Zakaj laziš vedno za menoj?»

«Rad bi videl, so li vsi sodi polni...» odgovori Danijel.

«Čuj, Danijel, si li ti moj sin ali ne?»

«Oče, ste li vi moj oče, ali moj nasprotnik? Vi ste že star, jaz pa še mlad. Čemu mi jemljete srečo. Jaz ljubim Angelo, hčer one, s katero se vi hočete poročiti.»

Molče zapusti starec klet in se napoti k Luciji.

«Čuj, Lucija, jaz sem stvar tako preudaril: Midva se ne moreva poročiti. Pustiva srečo najinima otrokoma.»

«Da, res!» reče otožno Lucija. «Boljše je, da se mladi ženijo.» Nato si obriše solzo in reče: «Pridita danes z Danijelom k nam, da malo povasujemo. V sreči naših otrok je tudi naša sreča.»

Daj nam danes naš vsakdanji kruh.

Slika. D. Camok.

Tiho so šepetali valovi Mure. Ta čarobni šepet predramil je zaporeden pljusk vode — zatem zopet vse mirno, tiho.

Gosta megla se dviga znad obrežja. Tam na mostu sloni žena, njene oči zro obupno predse, svoji veli, suhi roki sklepa k molitvi, blede ustne šepetajo ravno «daj nam danes naš vsakdanji kruh.» Tu obmolkne — britek vzdihljaj se ji izvije iz dna duše. — Že se dviga na držaj mostu, — a tu se zgrudi na tla — onemogla — slaba!

Zopet tišina — tam doli pod vodo se pa igrajo ribice — okoli dvoje otročjih, mrzlih teles. — — —

Predramila se je! Toda kje je? še živi? ni li plavalo že njeno truplo tja doli po Muri? Ta soba — ti obrazi! Kje je — kje?

Pristopil je k njej orožnik. Povedal ji je, kje jo je dobil in naj bode mirna, ker je pri dobrih, usmiljenih ljudeh.

«Ah ni še konca trpljenju; tudi ti, smrt, me nočeš sprejeti,» ihtela je in plakaje je povedala vse!

Moj mož je pred mesecem umrl. Zapustil jo siromašno, bolno, z dvema malima otrokoma. Nikjer kruha, nikjer strehe. Hodila je okrog, od vrat do vrat, prosila kruha, prosila dela. Povsod zaničevana, od praga odgnana.

Tavala je že par dni okoli. Gladna ona, slaba in lačna otročiča. Tam na mostu obstal je njen korak. Tu doli pod njo mir in sveta tihota, konec vseh borb življenja, konec vseh skrbi! Ah kako jo je mikalo, kako vabilo k sebi — v svoje naročje. Poljubila je speča otroka, prekrizala ju, in — — — in zagrnilo ju je kmalu vodovje v svoja vodena krila, — in ona — zmoliti je hotela še molitvico; priporočiti dušo — njemu — Bogu. Že je stala ob robu groba, — že je mislila, da je rešena vseh bolečin, a zdaj — prebudila se je zopet v trpljenje — — —

Prestala je kazen — zopet dobila «zlato» svobodo, a kdo ji da — potrebni kruhek?

Loterijske številke

vlečene dne 24. decembra:

Trst: 44, 28, 18, 5, 23.

vlečene dne 31. decembra:

Gradec: 84, 2, 55, 25, 59.

ŠALJIVI ŠTAJERC.

Naglo je ozdravel.

Spisal Peter Verdnik.

Huzmek in Štibic sta bila najbližnja soseda. Imela sta to lastnost, da sta razne stvari prej našla, predno jih je kdo izgubil. Bila sta v celi okolici znana kot jako spretna tatiča, dasiravno se jima ni moglo ničesar dokazati.

Ni čuda torej, da je prebivalstvo začelo živila in druge stvari skrbno zaklepati. Huzmeku in Štibicu se je začela slaba goditi. Sklenila sta torej, da se prihodnjo noč napotita v daljno vas, da si preskrbita živeža za nekaj dni. — Toda tudi tukaj sta imela smolo. Psi so začeli lajati in po hišah so se prižigale luči. Vendar se jima je posrečilo, da sta prišla v neko hišo konec vasi, kjer pa nista dobila drugega, kakor pehar orehov in hlebec kruha. — No, vsaj nekaj je, da ne bova lačna hodila, — pravi Štibic; — meni že pajek prede po želodcu. —

S tem malim plenom se napotita v zunaj vasi stoječo mrtvašnico, kjer pričneta tolči orehe in jesti kruh.

— Ti, Huzmek, — pravi Štibic, — ne daleč od tukaj je na samem stoječa koča, tam imajo majhnega, toda lepo rejenega prašička. Pojdi ponj, da se ne vrneva popolnoma prazna. —

— Grem precej; ali prinesem zraven tudi svinjak? —
— Ne, ne; svinjaka ne potrebujeva, — se smeje Štibic, — zadostuje nama samo prašiček; pa požuri se. —

Huzmek si odreže še kos kruha ter odide, Štibic pa si podpira želodec v mrtvašnici z orehi in kruhom.

Ponočni čuvaj Škarjot sliši mimogrede, da nekdo zbija v mrtvašnici. Nekaj časa posluša, potem pa se spusti v beg, kar so ga nesle noge. V vasi pokliče župana ter mu pove, kaj je slišal. Župan, sicer droben ali zelo korajžen možicelj, nikakor ne verjame, kar mu je Škarjot povedal.

— Prepričajte se sami, — pravi Škarjot.

— Kako, ker sem šantov; saj veš, da sem si na Štiggerjevi slavnosti spahnil nogo. Navezal sem — po nasvetu Orniga — korundiča na njo, ali nič ne pomaga, boli me še vedno bolj. — — Jaz vas ponsem na hrbtu, — pravi Škarjot.

— To pa to; precej se oblečem. —

Ker Huzmeka precej časa ni bilo nazaj, stopi Štibic pred mrtvašnico, da pogleda, če že prihaja. — Aha, zdajle ga nese, — misli sam pri sebi ter pristavi poluglasno: — Le hitro ga nesi, da ga še ponoči deneva iz kože. — Mislil je namreč, da nese Huzmek prešička, toda stopal je Škarjot z županovo proti mrtvašnici.

Ko župan zasliši Štibičeve besede, se spusti s Škarjotovega hrbta ter zbeži proti domu, ne zmeneč se za bolno nogo. — Bil je takoj zdrav!

Izpred oltarja.

Neža: «No, Metka, ali si že slišala, kako je zadnjič v Celju orožnik nevesto odvedel izpred oltarja?»

Metka: «Za Boga, kaj pa je bila storila?»

Neža: «Nič; za ženo jo je vzela.»

*

Ubogi grešniki.

Pekornik gre s svojim «lerpobom-urednikom» mimo vešal. «Kakšna priprava je to?» vpraša fant. «Na to obešajo uboge grešnike, da morajo umreti,» odgovori Pekornik. «Uboge grešnike?» se začudi «lerpob», «kam pa obešajo bogate? — Pekornik je dosedaj poznal tako malo svet, da temu ni znal odgovoriti.

*

Čuden stavek.

Nek profesor je imel navado, da je poklical vedno po več dijakov skupaj, da so morali iti pred prvo klof, kjer jih je izpraševal. Nekdaj pa so bili v njegovem razredu dijaki, izmed katerih se je jeden pisal Kozel, jeden Muha, jeden Zaletel, jeden pa Proklet. Kadar je hotel profesor te poklicati, je rekel: «Proklet Kozel se je v Muho Zaletel!»

*

Svoja fara.

Orožnik pride v vas in zaloti berača, ki se mu ne zdi domač, ampak iz tuje fare. Stopi k njemu in ko zve, da res ni doma v tej vasi, ukaže mu ostro, rekoč: «Ali ne veš, da moraš ostati doma? Poberi se takoj v svojo faro! — «Oj, ljubi moj gospod!» reče berač, «ko bi imel svojo faro, nikoli bi tukaj ne prosil kruha!»

*

Kaj početi?

A: «Glej, prijatelj, zdravnik mi je prepovedal piti vino, pivo, žganje in kaditi tobak. Kaj naj vendar počnem?»

B: «Drugega zdravnika si poišči!»

*

Kaj meni mar?

Čevljarskega učenca je mojster prav dobro natepel. Ko ga drugi dan vpraša njegov tovariš, koliko jih je dobil, odgovori mu ta: «Kaj meni mar, kaj se godi za mojim hrbtom?»

*

Prav reden.

Sosed vpraša soseda, ali je njegov novi hlapec kaj reden. — «O prav reden je,» odgovori sosed, «vsak dan je že ob sedmih zjutraj pijan!»

*

Očetovo premissljevanje.

Oče pijanec govori sam pri sebi: «Imam še tri gol-dinarje, zdaj pa ne vem, ali bi kupil sinu hlače ali hčeri jankico. E, vruga, nič ne kupim, se vsaj ne bosta mogla kregati. Najbolje je, da denar zapijem.

*

Premalo slano.

Gost: «Gospod krčmar! Kako je to, da je pri vas vsaka jed premalo slana?»

Krčmar: «Tako? No, bo pa račun bolj slan!»

Listnica uredništva.

Jeden izmed pohorskih prvakov. Vaš dopis je sicer lep, toda bavi se preveč s tujsko čunjo, kateri ne moremo prepustiti toliko prostora v svojem listu. Oprostite torej! Na zdar!

Gos pod B.: Naročnino 16 K smo prejeli. Hvala!

Držba sv. Cirila in Metoda opozarja svoje podružnice po slovenski zemlji, da je uprav sedanji čas najpripravnejši njenim letnim zborom. V tej dobi naše vestne podružnice sploh od nekdej zborujejo najraje in koj potem pošiljajo č. imena svojih izvoljenih mandatarjev nam v Ljubljano. — Ko vas opozarjamo sedaj te vaše vsakoletne dolžnosti, prosimo obenem, da nam naznanite ob teh pošiljativah vselej tudi poklic ali stan sl. izvoljenk ali izvoljencev. Potem bode prihodnji naš koledar in «Vestnik» za leto 1906 ne le — kakor ga je vselej bila skrb — zanesljivo zrcalo podružničnih gmotnih, nego tudi njenih osebnih razmer. In tak vseskozi morodajen «Vestnik» — prav pravo sliko vsega družbinega življenja — bi vodstvo rado imelo.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

Najizvrstnejše in najboljše tamburice (glasbeno orodje) izdeluje in razpošilja **prva sisečka tovarna tamburic**

J. STJEPUŠIN

Sisek (Hrvaško).

Ta tovarna je bila odlikovana na Pariški razstavi leta 1900 in na Milenijski leta 1896.

Razven vsega glasbenega orodja so tudi vsakovrstne sekirice (note) za različne instrumente v zalogi. Priporočajo se izvrstne gosli, citre, kitare, mandoline, harmonike in okarine. V isti tovarni izbaja tudi strokovni list

„Tamburica“

po enkrat na mesec ter stane za celo leto **8 kron** z glasbeno prilogo vred.

Za vsaki instrument se jamči.

Velik cenik s slikami se pošlje na zahtevanje zastoj.

Ivan Jax in sin

Ljubljana.

Dunajska cesta 17.

priporoča

svoje bogato zalogo

šivalnih strojev in voznih koles, glasbenih avtomatov in pisalnih strojev.

Ponos vsake gospodinje je dobra kava.

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

se ne bi smela pogrešati več v nobenem gospodinjstvu, kadar se napravi vsakdanja kavina pijača.

o o o

Zahtevajte le izvirne zavojce z imenom „Kathreiner“ in ne kupujte nikoli, kar se odtehtuje odprto.

Prepričajte se!

da je edina resnično rabljiva žepna svetilka le izboljšana električna žepna svetilka „BRAZDA“. Brez nepripravnega napolnjevanja s pasto ali s tekočinami, ki se ob daljši hranitvi skvarijo. **Priznано izvrsten izdelek**, ki se je že prepogosto dobro obnesel. Vse druge so le igrače in navlaka brez cene, **ki je v kljub svoje cenenosti še predraga**. Nevarnost je izključena! Nosi se pripravno v žepu. **Nedosežen vpliv z lučjo! Gori prav dolgo!** Neodvisno od vetra in vremena! Kompletna žepna svetilka stane 3 K, s povečalno lečo 4 K. Dvojnata nadomestna baterija, ki garant. zadostuje za 3—4 mesece 1 K. S povzajem ali če se pošlje denar naprej, razpošilja

Elektriška manufaktura „BRAZDA“

Dunaj V/2, Schönbrunnerstrasse 113/90.

Največja in najpopolnejša specialna trgovina te stroke.

Vincenc Wesjak krojaški mojster v Ptujju

Meščanske ulice št. 7 nasproti milarja (Seifensiederei) Remitz-a

se uljudno priporoča slavnemu občinstvu, osobito okoličanom za mnogobrojen obisk. V svoji zalogi imam vedno raznovrstne izgotovljene obleke za moške in dečke od najfinejše do priproste vrste, kakor tudi srajce in spodnje hlače, vse to po najnižjih cenah, ker meni ne more nikdo konkurirati. Izdeluje se vsa obleka samo doma in to jako vestno. Kdor je pri meni enkrat kupil, prišel je potem večkrat rad in bil zadovoljen. Jaz sem edini narodni krojač v mestu Ptujju. — Svoji k svojim!

28

Franc Mahorič, gostilničar in trgovec v Ptujju.

Kam gremo?

K narodnemu gostilničarju **Francu Mahoriču**, kjer se dobi pristna vinska kapljica, tudi dobra jabolčnica na drobno in na debelo, dobro pivo iz narodue delniške družbe Laški trg in Žalec.

Naznanja, da ima v svoji trgovini veliko zalogo različnih deželnih pridelkov.

Kupuje in plačuje po najvišjih cenah raznovrstne poljske pridelke.

Ima veliko zalogo moke, riža, otrobov i. t. d.

Ā. Jurcev naslednik Ā. Senčar

špecerijska trgovina v Ptujju

priporoča svojo veliko zalogo špecerijskega blaga, ima tudi veliko zalogo Portland-cementa (Judendorfer Portland-Cement) po najnižji ceni. — Kupuje vedno vsake vrste poljske pridelke, namreč pšenico, hajdino žito (rž), koruzo, vsake vrste fižol, suhe gobe, jajca, maslo, (puter), orehe, kostanj i. t. d., vse to po najvišjih cenah.

Vsega zdravilstva

dr. Ant. Gregorec

praktični zdravnik v Ptujju

ordinuje v Kaiserjevi hiši, Florijanske ulice št. 6.

Indra Tea

Najboljši in najfinejši čaj na svetu! Melange iz najfinejših in najmočnejših čajev iz Kine, Ceylona in Indije; dobiva se v boljših špecerijskih, delikatesnih trgovinah. Na debelo razpošilja:

Indra Tea Import Compani Trst.

Glavna zaloga: A. Jurcev naslednik Alojzij Senčar v Ptuju

Praktični in zobozdravnik med. univ. dr. Béla Stuhec, Ptuj

Minoritni trg št. 6 nasproti sodišču

ordinuje od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne. — Zaliva in stavi zobe ter izdeluje **zobovja** z zlatom in kavčukom. Pijanje zobov brez bolečin!

Naročniki! Dajte naš list tudi sosedom, da ga bero!

Vidmarič kaže kmetom moč „Pakraških kapljic“ in „Slavonske zeli.“

P. Jurišić, lekarnar

Pakrac. ===

Pozor!

Bolnemu zdravje!

Pozor!

Slabemu moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najprijubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, bolesi iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjajo mrzlo in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse bolezni na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti bolesi maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **PETER JURIŠIĆ, lekarnar v Pakracu št. 209, Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštnim povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 steklenič (1 ducat) 5 kron, 24 steklenič (2 ducata) 8 kron 60 vin., 36 steklenič (3 ducati) 12 kron 40 vin., 48 steklenič (4 ducati) 16 kron, 60 steklenič (5 ducatov) 18 kron.

Manj kakor 12 steklenič se ne razpošilja.

Slavonska zel se rabi s prav sijajnim in najboljšim vspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodanju, kataru in odstranjuje goste sline ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih bolestitih.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 krone 40 vin., 4 originalne steklenice 5 kron 80 vin., 6 originalnih steklenic 8 kron 20 vin.

Manj kakor dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

PETER JURIŠIĆ, lekarnar v Pakracu 209, Slavonija.

Alojzij Voglar, usnjar, Ljutomer

priporoča slav. občinstvu svojo zdano pomnoženo zalogo usnja in v to stroko spadajoče potrebšćine po najnižjih cenah. Kupujem kože ter jih izdelujem točno po najnižjih cenah. Za dobro delo se jamči. **Svoji k svojim!**

MILO

Izvrstne pralne moči. **Ceno, ker izdatno.**

Monte Christo

Pazite na oblastveno zavarovani vtisek
„MONTE CHRISTO“

Naprodaj v vsaki konsumni zalogi ali pri vsakem večjem
trogovcu. 25

Tvornica Apolonovih sveč in mila na Dunaju VII.

Ceno češko posteljno perje

5 kg novega skubljenega K 9.60, boljšega K 12.—; belega, jako mehkega, skubljenega K 18.—; 24 kg snežnobelega, mehkega, skubljenega 30 K, 36 K. Pošilja se franko proti povzetju. Tudi se zamenja ali nazaj vzame proti povrnitvi poštinih stroškov. 38

Benedikt Sachsel, Lobes 198, p. Pízen na Češkem.

Zahtevajte brezplačno in franko

moj veliki ilustrirani cenik o dobrih solidnih in cenenih urah, zlatnini in srebrenini 36

Hans Konrad

prva tovarna za ure v Mostu (Brüx)

št. 1375, Češko

Nikelnasta anker-remont-ura, sistem Roskof-patent, z nikelnasto verižico in futralom glđ. 2.50, 3 komadi 7 glđ., 6 komadov glđ. 13.50. Ista z dvojnimi pokrovom glđ. 3.50. Pristna srebrna remontoir-ura, odprta glđ. 3.80, Pristna srebrna oklopna verižica glđ. 1.20. Nikelnasta budilka glđ. 1.45, 3 komadi 4 glđ., s ponoči se svetečim kazalnikom glđ. 1.65, 3 komadi glđ. 4.50. Za vsako uro strogo reelno triletno pismeno jamstvo. Nobene rizike! Zamenjava dovoljena ali pa se denar vrne!

Zalagatelj veliko gosposkih in samostanov.

Java kava

direktno od pridelovalca.

Pošilja se **5 kg vrečiča** colnine pros'a, brez vseh stroškov na vsako pošto postajo.

Marka **Javaflor**, najfinejša, «surova» glđ. 6.65
fina, zelena, » » 6.20
Javabrazil, mešanica, «surova» » 5.75
Kapucinska mešanica «pečena» » 7.—

Tudi druge vrste kave po zelo ugodni ceni.

Čaj

1 kg: glđ. 2.80, — 4 glđ. — glđ. 5.50. 39

Turk & Co.

posestnik plantaž na otoku Java. Pošiljate iz skladišča v luki.
Trst, Acquedotto 62.

Zdravje je največje bogastvo.

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in ne nadkrijljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni. Posebno odstranjujejo trganje po kosteh, nogah in rokah ter ozdravijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri želodčnih boleznih, ublažujejo katar in izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Te preženeje velike in male gliste ter bolečine, po teh provzročene. Tudi delujejo izborna proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter «koliko» in ščipanje v želodec. Odpravijo vsako mrzlico in od te izvirajoče boleti.

Te kapljice so najboljšo sredstvo proti bolezni na maternici in «madronu» in zato ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobiva se samo v „**Mestni lekarni v Zagrebu**“. Naručuje se edino in točno le pod naslovom:

„Mestna lekarna“, Zagreb, Markov trg št. 80
poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot en ducat (12 steklenic) se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franko na vsako pošto:

1 ducat (12 stekl.)	4 K — h.	4 ducati (48 stekl.)	14 K 60 v.
2 „ (24 „)	8 „ — „	5 „ (60 „)	17 „ — „
3 „ (36 „)	11 „ — „		

Priznalnih pisem imam na tisoče, da jih ni mogoče vseh tukaj ponatisniti, zato navedem imena le nekaterih gospodov, ki so z posebnim uspehom uporabljali kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili: Ivan Barentinčič, učitelj; Janko Kišur, kr. nadlogar; Stefan Barčić, župnik; Ilija Manič, opančar; Sofija Vuhelić, šivilja; Jožef Seljanić, kmet, i. t. d.

Mestna lekarna v Zagrebu,

Mestni trg št. 80, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena leta 1860.

Ustanovljena leta 1860.

Trte naprodaj.

Vsem vinogradnikom uljudno naznanjam, da imam za jesen in prihodnjo pomlad več tisoč suho cepljenih trt za prodati in sicer: Šipon rumeni 2000, laški rilček 1000, silvanec zeleni, cepljeni na R. Portalis 1000. Cena za komad I. vrste 18 h, II. vrste 10 h.

Oglasiti se je ustmeno ali pismeno pri

Alojziju Matjašiču, trtničarju v Dragoviču
pošta Jursinci pri Ptujju. 31

Izvrsten okus kave dosežete s primešanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! Vzorek dragovoljno.
Pošta 5 kg, pošiljka 4 K 50 h franco.

„DOMAČI PRIJATELJ“
vsem odjemalcem zastoj pošiljan mesučnik.

Vydrova tovarna žitne kave Praga-VIII.

Stanje hranilnih vlog nad
19 milijonov kron.

Stanje rezervnega zaklada
nad 650.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4% ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice. Posoja se na zemljišča po 4% na leto. — Z obrestmi vred pa plača vsak dolжник toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolжник poplačati dolg z obrestmi vred n. pr. v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menjice in vrednostne papirje.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Podružnica v Celovcu. Podružnica v Spljetu.

Akcijski kapital 1.000.000 K.

Kupuje in prodaja vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz. Zamenjava in eskompluje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi. — Denarne vloge sprejema v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške
ženitninske kavcije.

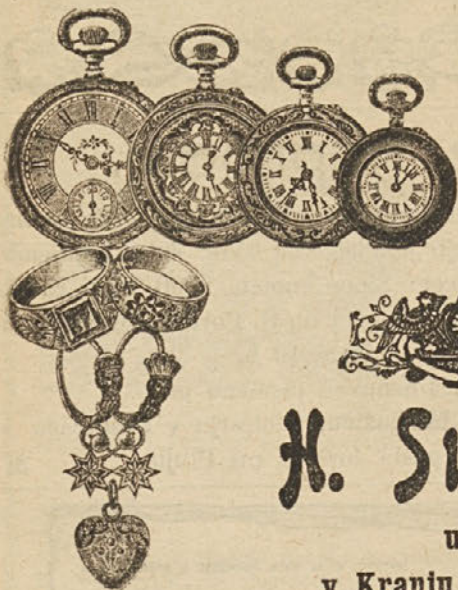
Eskomt in inkasso menic.

Borzna naročila.

Promet s čeki in nakaznicami.

Največja in najcenejša

domača narodna eksportna tvrdka ur, zlatnine
in srebrnine. Priznano dobro blago!

Žepne ure so pravega
svicarskega izdelka.

H. Suttner

urar

v Kranju (Kranjsko).

Zalagatelj družbe c. kr. državnih uradnikov za Avstrijo, priporoča svojo bogato zalogo finih in natančno idočih švicarskih ur, zlatnine in srebrnine. — Mali dobiček, veliko spečavanje. — **Ceniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.**

Opomba. Da je moje blago zares fino in ure zanesljivo idoče, je dokaz to, da razpošiljam iste na vse kraje sveta. Kdor hoče kupiti dobro idočo uro, naj se zaupno obrne na mojo tvrdko.

Ustanovljeno 1. 1832.

Priznano najboljša oljnate barve

zmlete s stroji najnovejše sestave, prekašajo vsako konkurencu po finosti, ki omogočijo z jako majhno množino pobarvati veliko površino, razpošilja

po nizkih cenah

Adolf Hauptmann

v Ljubljani

prva tovarna oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja. Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani ceniki dobe se brezplačno.

Prodaja na debelo.

Prodaja na drobno.